

CAO News 4

Horolezecký časopis severočeského regionu č.117

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 117

-- Since 1999 --

Duben 2009

SPORT, KTERÝ
MILUJI

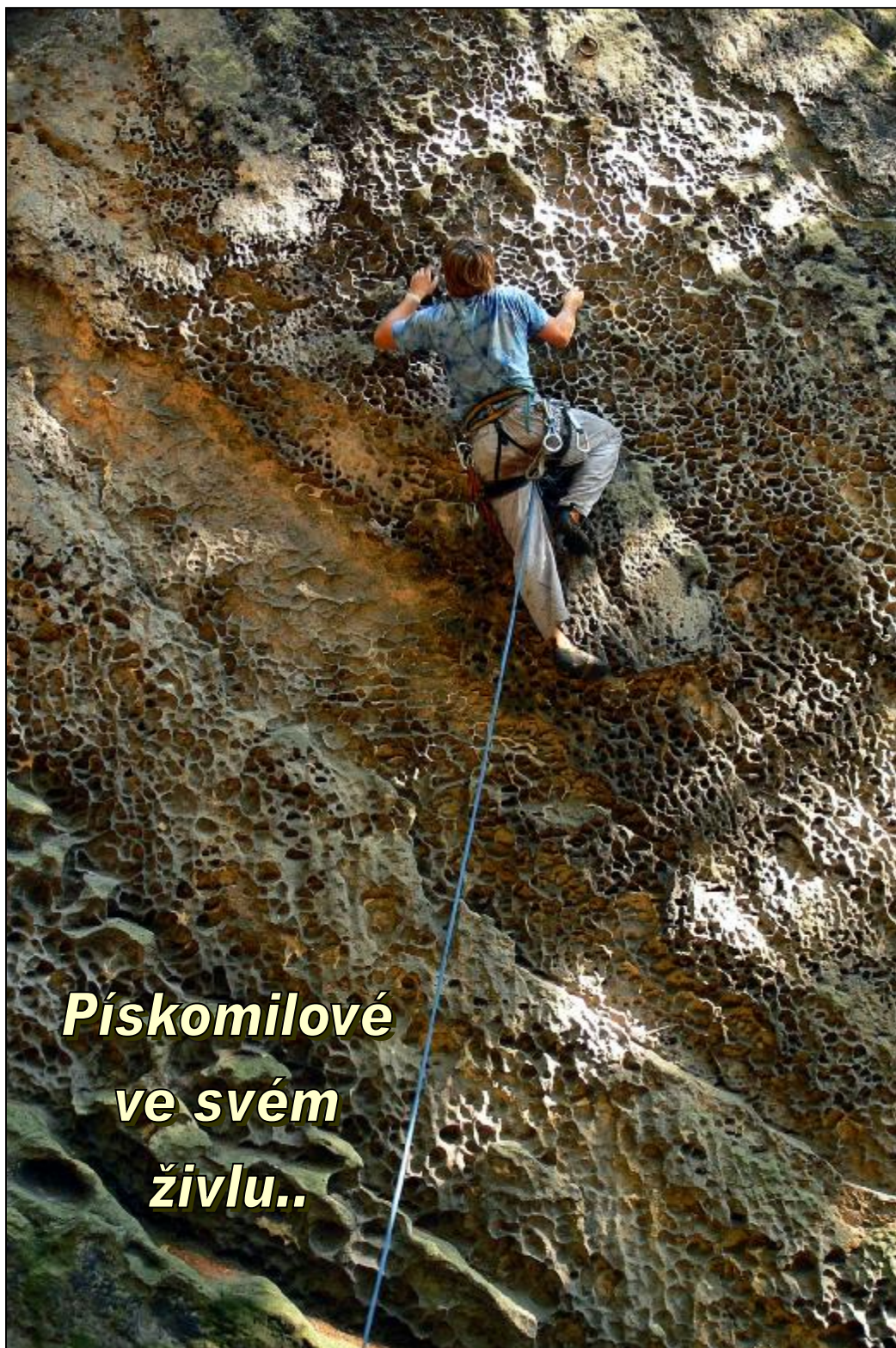

JOE KINDER

„Lezení je hlavní náplní mého života. Jsem jedním z těch, co jsou lezením zcela posedlí a naplno si ho dopřávám. Nemám práci. Nemám byt. Nemám dluhy. Vášně pro lezení mi život zformovala tak, jak ho žiji. Možná někdo namítne, že jsem tak říkajíc „svěřil všechna vejce jednomu košíku“, ale já věřím, že toto je ten nejlepší způsob, jak se v lezení zlepšit a jak naplno dělat sport, který tak miluji...“

V tomto čísle

- ✓ Lov stoletých vrcholů
- ✓ Pískomil v Labáku
- ✓ Údolí stínů
- ✓ Cuenca Davida Obermanna
- ✓ Lavinový kurz
- ✓ 25 let OB v Děčíně
- ✓ Vrcholovka z Ledové věže
- ✓ Valná hromada ČHS
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

**Pískomilové
ve svém
živlu..**

Foto © archiv Ivo Wondráčka

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Dubnová členská schůzka připadla na Apríl. Naštěstí houkání sirény pochopili všichni správně a i na Kocandu jsme se přes nečekanou akci všichni vešli. Navštívit nás přijeli **Josef Nežerka ml.** a **Jaroslav Ježek**, z našich měla nejpočetnější účast **rodina Randáková** :o)

Program dubnové schůze:

- Do našeho klubu vstoupila **jedna známá lezkyňe**. Nejenže dobře leze, ale má i smysl pro legraci a je velmi štedrá – pěti prvním čtenářům, kteří uhádnou o koho se jedná, nabízí buďto pivo nebo spolulesbu pardon lezbu.. (Své tipy pošlete na e-mail uvedený v tiráži.)

- **Nejbližší akce**. Stanoveny termíny časovky na kolečkových bruslích CAO inline CUP 2009; letošní Zabilkův sraz v Labáku; veřejný ukázkový závod v orientačním biatlonu, PADání 2009, Slackline-Cup v Ostrově v Kempu pod Císařem a jiné..

- **Různé**: Nové cesty a také jeskyně; údržba skal, výměny kruhů a krabic; konspirační dohody stran významných „stoletých“ vrcholů blízkých či dalekých (třeba obrázek něco napoví); s blízcími se květnovými svátky se rýsují možnosti delších lezeckých zájezdů; probírala se situace v „naší“ OVK Labské pískovce a další..

Kladně pak je třeba ohodnotit i následné tmelení kolektivu a schlastávání s nováčky..

★ Nový člen CAO Děčín ★

Kdo je to??

Horám zdar!

Foto © archiv CNs

Lov stoletých vrcholů

Aneb jak česká „LEZEČKA“ sešlapala německý „WALD“

Tomáš Vlček
HK Vyšehrad

Již nějakou dobu sleduji, jak **Karel Bělina** sbírá stoleté vrcholy a není k zastavení. S úsměvem na tváři pak vypráví, jak Němci v týdnu schůzují a plánují, co a jak pořešit, aby je Karel nepředběhnul a jak on je stejně pořád o tah před nimi. No vlastně ta jeho „finta“ na stoleté vrcholy je v podstatě jednoduchá. Zatímco si Němci dopřávají vydatný „Frühstück“, Karel prostě nemá problém si přivstat a to je celé to kouzlo.

Když jsem zjistil, že na sobotu 28. března 2009 připadá stoleté výročí hned několika vrcholů v Německu a že Karel se mnou počítá, začal jsem se těšit a cítit to „napětí“ zda budeme po 100 letech ti první..

Na zazvonění budíku v 3:50 nereagoval ani můj pes Oskar, který má jinak tento zvuk spojen s dávkou granulí. Vnímal zvonění v tomto čase za „planý poplach“. Já však vyklouzl do připraveného oblečení a páčil směr Povrly. Měl jsem radost, že cesta probíhala bez problémů a já dojžděl ke Karlovi téměř na čas. On však již s batohem na zádech pobíhal po ulici a se slovy: „Ty vole kde jste?“ skáče do auta. Když pak při výjezdu z Povrůl padly dolů závory, myslel jsem, že ho klepne.

Ve složení Karel, **Světlana Pavlátová** a já dorážíme na parkoviště v údolí Nasser Grund v oblasti Affeneteine. Karel má perfektně nastudovaný místopis, a tak po několika mrknutí do mapky a zběsilem výšlapu stojíme pod prvním ze stoletých vrcholů „ZERBORSTENER TURM“.

Ještě nejsme ani převlečení, když se Karel souká šíročinou nahoru. I on ví, že Němci sice zatím nikde, ale...

Krátký vyzývavý pohled vzhůru, správně navrstvit oděv a již se šine spárou k vrcholu, Světlana jej následuje..

Škrábeme se za ním a já si připomínám, že tyhle široké spáry prostě nemusím. Pak se s Karlem střídáme a dolézám komínem a vhloubením na vršek. Karel tlumí radost z „Hore zdar“ a „Stoletého vrcholu“, protože před námi stojí ještě další úkoly. Rychlé slanění a než smotám lano, Karel již haleká, že

má nástup Staré cesty na druhou z věží a to „ZERBORSTENER STEIN“.

Světлана v cestě na ZERBORSTENER STEIN

Zase širočina a vhloubení, ale jde nám to od ruky. Pak následuje traverz pod vrcholovou hlavu, do kterého se musí překročit z předskalí. Skála je trošku mokrá, takže máme na lezačkách pořád trošku toho klouzavého písku. Karel má už ale vše vymyšleno. Velí, že on půjde první, já ho budu jistit a při odlezu ho v případě sklouznutí přidržím.

Už, už se chystá odlézt, když ho poprosím, že bych si tuhle pasáž dal jako první a dodávám, že s tím přidržením ať si neláme hlavu...

Odlézám a celkem v pohodě šahám na vyhlédnutý chyt. Pak ještě krůček výš a zlehka se natáhnu doprava do vhloubení. V tom okamžiku mi však ustřelí pravá noha ze stupu. Instinktivně hrábnu do prázdna, pak jen škrtnu o to předskalí a už se nořím do komína pod námi. Dobrý, visím v laně uvnitř komína a cítím, že mám jen naražené dlaně, jak jsem „brzdil“.

Vylézám nahoru a vidím, jak Světлана kulí oči, když jdu neprodleně do druhého pokusu. Tentokrát v pohodě a při dobírání na vršku se mi podařilo zastavit i krvácení z drobných oděrek. Otvíráme knížku a ...splněno.

Jsme tu první. Karel je očividně spokojen s dosavadním průběhem „sklizně“. Já si zase říkám, že se ty prvovýstupci musej řezat smíchem v hrobě, jak jsem si na stoleté výročí jejich prvovýstupu málem pěkně rozbil hubu.

Světлана spěchá za Karlem k dalšímu vrcholu

Slaňujeme a svačíme ve zdánlivém klidu. Karel se však zlehka drbe za ušima a po chvíli nám nesměle oznamuje, že ví

ještě o jednom stoletém vrcholu. Pak už jen dodá, jdem a s průvodcem v ruce jde neomylně jak ohař za svou kořistí.

Po chvílce pátrání stojíme pod krásnou věží „HINTERER LORENZTURM“ a pohled do široké spáry dává tušit, kudy vede cesta provýstupců.

Karel leze spárou na předskalí a já pak dolézám hranou (tentokrát už bez efektů) na vršek. I tady jsme byli první, a i když jsme při našem „závodění“ vlastně žádné soupeře nepotkali, myslím si, že Karlova věta na vršku, když vkládal knížku zpátky do schránky, vystihuje podstatu jeho snažení:

„Až to Němci zjistějí, tak budou nasraný.“

Karlův peckelný úsměv - máme tři stoleté vrcholy

1909
-
2009

Já za sebe spíš cítím pocit pokory k těm, co tady před sto lety lezli a tak trošku jim závidím tu možnost objevovat nové a neznáme. I když to vlastně může zažít i dnes každý, kdo se umí toulat tímhle nádherným světem pískovcových skal..

Další z Karlovo připravených a pečlivě pastelkami vybarvených samolepek našla své místo..

Rekapitulace:

ZERBORSTENER TURM - Alter Weg II
28.3.1909, **Reinhold Greter, H.Schnädelbach**

ZERBORSTENER STEIN - Alter Weg III
28.3.1909, **Reinhold Greter, H.Schnädelbach**

HINTERER LORENZTURM - Alter Weg IV
Frühjahr 1909, **Oskar Zieschang, J.Kühn**

Foto © 2009 Pavel Vlček

Pískomil v Labáku

Malá inspirace pro všechny Pískomily

Ivo Wondráček

Vrchlabí

Belveder. Tam to neznám. Zkoumám příjezdovou cestu na Googlu a přemýšlím, kde budu spát. Předpověď je slušná, ale zas to posunuli o den. Asi pojedeme už zítra.

Spíme na parkovišti, kam přijíždíme už za tmy. Probouzím se asi v pět. Nevím jestli to je nervozitou, ale už neusnu. Šampóna nechávám ještě spát, stejně je tma. Kafe z termosky, přikusuji housku a ve studeném světle čelovky listuji průvodcem.

V noci byly vidět hvězdy, ale teď je mlha. Lamy u brány Belvederu měkce svítí a jejich světlo se mísí s ranním šerem.

„Běž ho vzbudit!“ pouštím Bárta z kufru auta a zvoním matrošem.

„Začnem z druhý strany. Tady to neznám a nic by jsme v tý tmě nenašli.“

Šlapeme beze slov tichým lesem po úzké pěšině. Občas se z přítmi vynoří úpatí skály, ale temena jsou v mlze. Po půl hodině chůze netuším kde jsme. Už je světlo a skálu nevidno už dobrých deset minut. Musíme doleva do stráně dokud na něco nenarazíme. Po chvíli jsme u malé věže s napohled ležitelnou hranou. Nejjednodušší je vylézt na vršek a zjistit co je to zač. **JV hrana, Skaut.**

Pokračujeme podél skal, poznávám Duhovou, ale my míříme k Pavlači. Nebyl jsem tu minimálně patnáct let. Hledáme dál. S průvodcem v ruce se drápeme vzhůru do soutěsky a dostáváme se do malého sedélka na náhorní straně věže. Krátký rajbas a ve stěně vlevo je dokonce kruh. Určitě je to věž. Šampón už je na temenu a já po chvíli přešlapování na nástupu ho následuji. Druhý pětku máme za sebou. **Hladká, Tlustý hrabě.**

Mlha zůstala pod námi, svrchu ozářená ranním sluncem. Další cestu máme přímo před očima. Tentokrát je trochu delší a těžší, ale po rozpacích na začátku, kdy se mi nedaří nastoupit, dolézám hranou na vrchol. **Hledání rovnováhy, Pavlač.**

Další si vybírá Šampón. Volba padla na Zuby nehty a kosa na kámen. Vzpomínám, jak jsem tu kdysi vztekle házel lezečky do křoví a snažil se spolulezce varovat. Zdá se málo důrazně.

Venca vybojoval druhý kruh a čeká ho klíčové místo. Dvakrát odskok a poslední neúspěšný pokus jsou tvrdou ranou pro sebevědomí odvážného mladého muže (na létající hrazdě).

Polykám poznámku „Já sem ti to říkal“, jelikož jak je známo „Po pitvě je každý generál“.

Stahujeme lano a jdeme k Želvě. Snažím se Vaška nahnat do údolky, aby si spravil chuť, ale nedá se, tak si to jdu užít já. **Údolní cesta, Želva.**

Zase jsme u Skauta. **Bosanova, Labský piliř.** Pod prvním se trochu vlním, ale ještě jsem čerstvý, tak je to s převahou. Cesta ke slaňáku je zatraceně dlouhá. Není tu však už nic těžšího, tak si to můžu vychutnat včetně slunce, modré oblohy a mizící mlhy dole v údolí.

Šampón opět na špici. Zelená stěnka. Nelehká sedma délkou připomínající domácí oblast prvolezce Zbirohy, po chvíli pouští přes mechovou hranu k vrcholové knížce. **Sérum, Kobra.**

Pak úzkou, strmou soutěskou kloužeme černým humusem s mokrymi zadky pod další skálu. **Přímá J varianta, Srazová věž.** Sedmcéčková varianta od Němců asi ještě neměla přelez. Malou skalku pod námi využíváme k sebrání několika bodů. **Stará cesta, Kočka.**

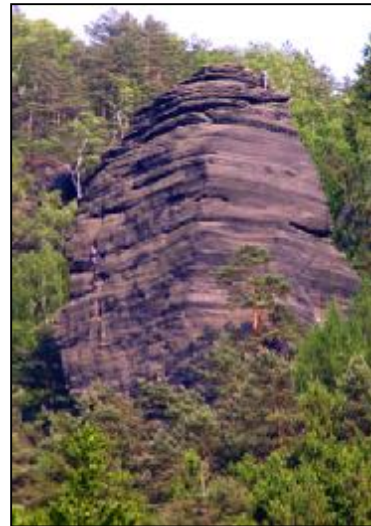
Lehká svačina a odchod pod Vojtěcha. Tady si užívám jeden z nejhezčích rajbasů, co jsem kdy lezl. Obtížnost přesně na hranici, kdy to není chodák „s prstem v nose“ a ještě se netřesete hrůzou v každém kroku dva metry nad kruhem. **Nebeská jízda, Vojtěch.**

Lezeme do stráně omrknout **Starou cestu na Děravou věž.** Horní část věže je opravdu děravá jako ementál, až nás napadá, co by se asi stalo, kdyby jedny z těch hodin při pádu praskly. Jestli by nebyla narušena statická rovnováha a celý to nespadlo. Nepraskly. Nespadlo. Zapisujeme se do knížky a spěcháme dolů. Bárt rozvalený na batohu při našem příchodu jen zdvihl hlavu a párkrát zavrtěl ocasem. Je teplo.

Balvan ve stínu vysokých stromů obcházíme kolem dokola, hledáme nejmíň zelenou a zamešenou cestu. Venca volí **Hard Rock** na **Rolling Stone**, která vypadá nejlákavěji.

Krátký boj nad kruhem, slánění a škrábeme se do kopce ke Krkavci, kde je podle průvodce hvězdičková pětka. Koukáme na to. Je to bez kruhu, nástup není jednoznačný, je odpoledne a tah na bránu trochu polevil, tak se nám do toho moc nechce.

Hledáme něco jiného. Přicházíme pod nádherný masív s několika cestami, ale lezitelně pro nás vypadá jen levá hrana. Píšíou **Rovnická hrana, Čtverec.** Po domluvě nastupuji já. Krásný lezení, jen trochu brblám pod vousy, že ten druhý kruh mohl být o metr níž, ale nakonec uznávám právo prvovýstupce s tím, že si alespoň budu tu cestu dýl pamatovat.

Čas se krátí. Scházíme dolů pod stěny, kde potkáváme první a jedinou lezeckou dvojku za celý den. Kluci jsou pravděpodobně místní, tak se vyptávám na něco kratšího. Bohužel v téhle části a obecně v Labáku je kratších cest málo, tedy nám nezbyvá než lézt co najdeme.

V původním plánu byl Strážce Dolního Žlebu, jenže z údolí nám to přišlo hrozně dlouhý a než by jsme našli náhorní, bude tma.

Nakonec jsme rádi, že se před námi objevil šestikruhový rajbas vyznačený bílou stopou. **Cesta pro Elišku, Hektor.** Evidentně jsme dorazili do oblíbeného sektoru. Trochu kličkujeme pod druhým, ale zlatavá barva skal kolem, mě popohání vzhůru. Při slanění už nás oslní rozstříknuté paprsky slunce na hraně obzoru a vzápětí je vše kolem šedivé a chladné.

Nicméně musíme najít a vylízt ještě jednu cestu. Daří se při přesunu k autu. Přimo nad pěšinou se tyčí stěnka pojmenovaná **Medvěd** s dvěma borháky. **Pusinka.** Spěchám, nemáme moc času, za chvíli se setmí. Nejhorší na cestě je jištění. Drátěný borhák ve mně nevzbuzují důvěru, ale je to lepší „než zmrzlou opratí přes hubu“ jak říká jeden můj kamarád. Opatrně se posouvám vzhůru lehce převislou stěnkou. Daří se. Rychle dobírám spoluplezce, potřeseme rukama a spouštíme se k věcem.

Dole nás vítá Bárt. Tuší, že se dočká večerní porce granolů ukrytých v kufru auta.

Kužely světla osvětlily tmavou silnici a muzika podbarvuje noční jízdu dvou spokojených lezců do Krkonoš. Pískomilů **Václava Šampóna Vančury** a **Ivo Wondráčka.**

Foto © archiv Ivo Wondráčka a ČNS

Údolí stínů

aneb cesta do Říše mrtvých a zpět.

Daniel Hasič Hölzl

CAO Děčín

Jednoho čtvrtěčního rána jsme se s **Pavlem Henkem** vydali na pravý břeh Labáku. Cílem naší cesty byla jeskyně Hádés, ohodnocená nejtěžším stupněm saské klasifikace S.5.

Vstup do jeskyně začíná nejprve temnou roklí do nitra masívu a dále pokračuje šílenou jízdou dolů do středu Hádésovy říše.

Pak se kombinují morálové plazivky s přelézáním přes skalní bloky. Stropy tvoří klasické lego. Jednou jsem jen lehce zavadil o jeden stropní balvan ve správném úhlu a hned se propadl. Hnus. Opravdu dávejte bacha!

Zhruba v půlce sestupu je slušné stanoviště na bloku.

Vy můžete ale ještě pokračovat direkt dolů. Krátce komínem, kde se vyplatí nechat lano (stačí 20 metrů). Od

komínku se tlačíte traversem doprava (jižním směrem) do morálové široké pukliny. Pak už cesta do podsvětí vede přímo dolů přes bloky až k umístěné saské knize, kde je zápis tak jednoho družstva za rok.

Od stanoviště vede ještě jeden směr vlevo (severně).

Vidím opravdu úzký komín, v kterém mizí paprsek halogenu. Tma ho prostě pohltí. Zde vytahujeme z našich malých batohů materiál na prvocestup.

Pavel bere lano, které zatím nepotřebuje, má ho pro mě. Traverzuje kluzkým cca 20 metrů dlouhým komínem pod velký balvan, který podlézá a na něm dělá stanoviště. Vyžaduje, abych jako šel za ním.

Po dvou marných pokusech nálezů nad tu zužující se příšernost, se v mé mysli vybavuje šílená anabáze na případnou záchranu zaklíněného cvoka. A to by sem museli vůbec nějaký záchranáři taky dorazit...

Zůstávám tedy jen jako divák na stanovišti. Posílám Pavlovi materiál a hned poté vidím, jak mizí lano do hloubi komína. Po svléknutí do pouhé moiry dává Pavel nohy na Chaplina (*) a s hlavou otočenou kolmo do strany mizí dolů do tmy. Je v naprosté pohodě. Čekám, že si začne snad i zpívat.

Pak ho slyším mumlat něco, jako že to je fakt kotel. Volá na mě, že dobře stojí na nějakém kameni, ale že se musí svléknout (snad z kůže??). Pak už jeho čelovka mizí nadobro.

Po nějaké době volá, že dosahuje dna jeskyně. Zakládá knihu, kterou bude s velkou pravděpodobností podepisovat jen opravdu velmi málo duší. Je do ní vepsán název Údolí stínů.

Stejně, jako před mnoha lety na písku, Pavel otevírá dosud uzavřenou saskou jeskynní klasifikaci směrem nahoru a hodnotí tento průstup prvně za S.6.

Čtenář, který vydržel číst až sem, si snad dokáže představit následný výstup po laně. Se zalomenými nohama od sebe, hlavou do strany a přitahováním jümaru jednou rukou..

Dal to tak za 30 min, a to měl komín délku nejméně 20 metrů!!

Poté jsme dali ještě Cestu do podsvětí a objevili jednu zajímavou boční komoru. Pak výstup nahoru a nahoře zasloužené pivko u batohů.

Ten den jsme ještě stihli založit knihu do nové jeskyně Gotické okno a pak už definitivní „go home“.

S modlitbou díky k Hádésovi Dan a Pavel.

Vysvětlivky:

(*) Nohy máte špičkami od sebe na forhend asi tak, jak chodíval slavný Charlie..

Foto © 2009 archiv Daniela Hölzla

Cuenca

Aneb malý návod jak na to..

David Vápník Obermann
Labská Stráň

Budete-li se někdy v březnu nudit a budete-li k tomu mít 5.000 Kč, což je přesně tolik, kolik potřebujete, abyste mohli strávit 11 dní v lezecké oblasti Cuenca, neváhejte a vyražte. Nebudete litovat.

Letadlo společnosti Click4sky z Prahy do Madridu a zpět stojí pouhých 2.750 Kč i se všemi letištními poplatky. Navíc na palubě výborné kuřecí hody, obsluhuje zde maximálně sympatická letuška, taky nebudete litovat.

Spát první noc na velvyslanectví jako my asi nebudete, leda byste měli strejdu velvyslance nebo znali Krezbašku z Ádru. Ta tam pracuje v sekretariátu. Díky, díky. Nemůžete vědět, kdy se taková známost může hodit.

Ráno metrem za 1 euro na nádraží, tři přestupy, je to jednoduché. Pokud je vás více, hlídejte se navzájem, je tu spousta kapsářů a mohla by vzniknout nepříjemná nečekaná situace. A věřte, že policie vám nijak nepomůže, pokud neumíte perfektně plynule španělsky, ale i tak pochybují o ochotě zdejších policistů.

Pozor na nádraží!!! Jsou zde detektory kovů a osobní prohlídky! „Bomba“ na vaření je nepřipustná. Jinak nádraží je opravdu nádherné a nenechte se zmást - není to botanická zahrada.

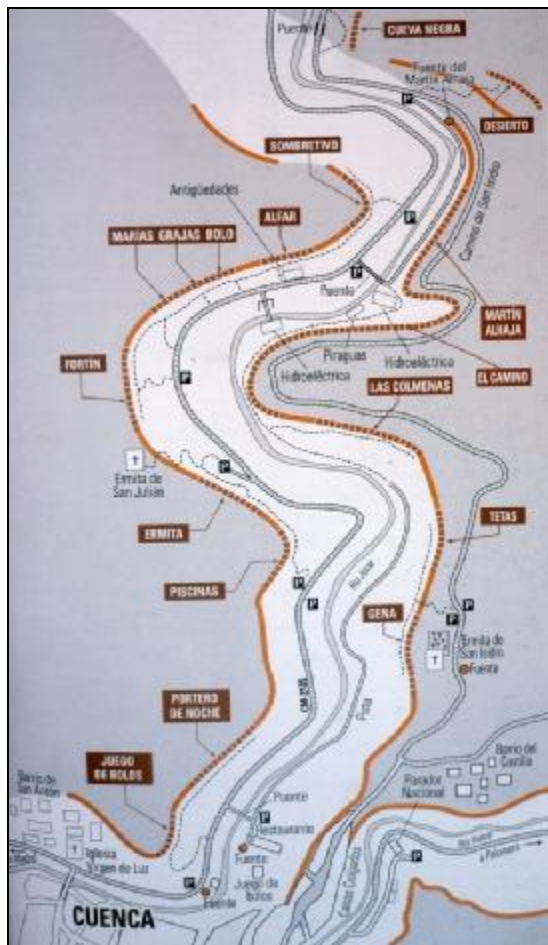

Madridské vlakové nádraží – v korunách palem létají ptáci, v bazéních kolem jsou stovky vodních želv..

Lístek do Cuenca a zpět stojí cca 22 euro. Kupte si rovnou i zpáteční - ušetříte kolem 5 euro (což je pět piv). Na vlak běžte s předstihem, protože je zde vše strašně složité a nemuseli byste vlak stihnout podobně jako my.

Po třech hodinách jízdy a jedné zpoždění přijíždíme do Cuenca. Z nádraží do skal je to asi půl hodiny pěšky přes staré město. Spát se dá úplně všude a plácky jsou nádherné. Jsou zde dva kaňony. První je na řece Juacar, je velmi rozlehlý a zdánlivě by mohl připomínat Labák. Druhý je na řece Huacar, ten není tak rozlehlý, zato mně byl lezecky mnohem bližší.

Leze se zde po ostrých dírkách, které vám za dva dny roztrhají prsty (na sračku). Ale jinak zde nechybí vůbec nic - lišty, spáry, převisy, plotny. Lezeního je tu opravdu dost. Nejvíce cest je asi klasifikace 7a - 7b, jinak je tu i pár šestek, ale i osmiček. Zkrátka oblast pro všechny.

Rest day si určitě šetřete na víkend, protože zde bývá nepřeborné množství lezců, kteří si pověsí lano do cesty a pak tam celý den něco cvičí, takže se na vás vůbec nedostane. V týdnu je to tu ale jak v Labáku - jen já a Tomajda, takže klídek. Pitná voda teče v obou kaňonech a vůbec se tu nemusí chodit do kopce. Přístupy ke skalám jsou opravdu parádní i pro děti či lenochy..

Oblast je lezecky i turisticky velmi zajímavá a vděčná, i když ty nejhezčí směry „hlavně na věže“ tu ještě nejsou zorané (to by se asi našim prvovýstupcům nepodařilo udržet nezorané), ale i tak nebudete litovat a jistě si užijete.

Nakonec poděkování všem zúčastněným.

Foto © 2009 archiv Davida Obermanna

Lavinový kurz

s Viktorem Kořízkem..

Martina Táboříková

CAO Děčín

Na začátku února mi přišel mail. Daneš v něm popisovala lavinový kurz na Švýcárně s Viktorem Kořízkem, z kterého se právě vrátila a i když to byl jen mail, úplně jasně jsem jí při čtení viděla, jak valí oči... No jo, taky jsem na něj chtěla jít, jenže vždycky jsem měla v práci už nalajnované jiné aktivity a tenhle termín byl poslední. Trochu jsem si zasakrovala

Daneš do mailu a ta mi napsala, ať si najdu laviňák s někým jiným, s čímž ale nepochodila. Na Viktorovo webové stránky jsem chodila už dlouho předtím a jeho seriál o „čtyřkách“ z Outdooru se mi stal takovou malou biblí. Také jeho radami o Blancu jsem se při cestě nahoru řídila, takže jsem měla jasno v tom, že jestli na laviňák, tak jedine s tímhle týpkem.

Daneš mě pak ještě chvíli chlácholila, jak to má ve zvyku, tím, že třeba Viktor vypíše další termín. Tak jsem od té doby každý den chodila na „alpy4000“, jestli se tam náhodou neobjeví ještě jeden kurz. A kdo si počká, ten se dočká... Viktor vypsál pro letošek ještě jeden, poslední termín na 22. až 24. března. Ještě ten večer jsem se přihlásila. Měla jsem sice obavy, že si lidi nebudou chtít vzít kvůli kurzu dovolenou, takže bude málo lidí a kurz se zruší, což by při mém štěstí nebylo nic neobvyklého. Někteří kamarádi a kolegové si mě zas dobírali, že stejně na kurz nepojedu, protože nebude sníh...

To se ale setsakramentsky spletli a já taky. Na kurzu nás bylo 18 a sněhu bylo přes dva metry.

U Děvínu, kde byl sraz na šestou, jsme se scházeli jak švábi na pivo. Dorazila jsem jako první a ptám se dvou kluků, kteří si nazouvali skialpy, jestli taky na Luční? Říkali že jo a ptali se, jestli jdu taky. Já na to s úsměvem: „Ne ne, já si počkám na tu rolbu.“ Vzali bágly na záda a se slovy: „Tak zatím, čau na Luční“ se ztratili z dohledu.

Dole nás přivítala Zuzka – Viktorovo manželka s psí smečkou s tím, že Viktor dorazí ráno, protože se zrovna vrací z Itálie, kde měl být s klienty okolo Ortleru. To jsme ale my, co máme prostudovanou jeho nacvaknutou program na netu, věděli.

Rolby přijely dvě. Jedna velká a jedna menší, zato s vlekem. „Driver“ té menší, kam jsem se hrnula, takovej usměvavej mladík typu Ital říkal, že ve vleku je to na kinedryl, že máme jít dopředu. Jak jsme ale brzo zjistili, nejen vzadu to bylo na kinedryl.

Když jsme totiž vyrazili, začalo pěkně padat a na hřebenech byl celkem slušnej fučák. Všichni jsme se shodli na tom, že by

jste to teda jít nechtěli a vzpomínali na ty dva, co šli napřed. Už cesta rolbou byla celkem slušnej zážitek. Nebylo vidět ani na krok, řidič se chvílemi nalepil na přední sklo i když nemohl nic vidět, loket si opřel o palubku, tou rukou si podepřel bradu a neustále něco vyprávěl, takže cesta na Výrovku byla celkem zábavná. Kdo to zná, tak ví, že je to celkem slušnej krpál, a tak chvílkami měla rolba co dělat. Přišlo vždycky vyřazení rychlosti a pak celkem slušná drba, když zase zařadil nějakou tu rychlost. Cestou jsme míjeli naše skialpinisty. Bylo mi jich líto, ale nemávali, tak jsem si říkala, že jsou snad v pohodě.

Pak jsme vyjeli k Výrovce, kde se cesta stáčí doprava a pokračuje víceméně už po hřebeni, jenže tam to teprve začalo být napínavé, díky navátému sněhu. Rolba se na něm dostávala do krkolomných poloh a chvílemi se zdálo, že se zákonitě musí překloupat. V těchhle chvílích jsem si vzpomněla, jak jsem s řidičem dole laškovala a říkala mu, že se ty rolby tady docela často převracejí... Skálopevně tvrdil, že tahle teda ne. Měl pravdu. Ustáli jsme to.

Když jsme byli na kopci u památníku, „driver“ se na nás potočil a vítězoslavně křikl: „tak, a nejhorší máme za sebou“ a v tom okamžiku to pustil z kopce dolů po muldách. Najednou mi nějak připadalo, že tyčky zůstávají daleko po pravé straně a my se řítíme na druhou stranu. Driver to ale srovnal a najednou jsme zastavili, skoro o zeď Lučandy, která se před námi najednou vynořila z mlhy a z našeho drivera vypadlo: „Tak jsme přece jen trefili.“ Později jsme se dozvěděli, že ti, kdo jeli tou druhou rolbou, byli o moc ochuzeni, protože nic takového nezažili. Shrnuli jsme to tak, že náš driver to holt má asi fakt najetý, že to je vidět a že je prostě dobřej.

Když už jsme si na Luční dávali do trumpety, volali kluci, že přespí na Výrovce a dorazí ráno. Snowbordák překvapil všechny, když si přinesl do lokálu notebook. Celý večer sledoval nějaký film, dle jeho výrazu to musel být horor, což nevíme jistě, protože si odsedl do druhého rohu místnosti. Říkali jsme si, že jedinej Snowbordák asi bedlivě sledoval předpověď počasí a patřičně se na to vybavil... Předpověď celkem vyšla, protože začalo sněžit v neděli dole u Děvínu, a sněžilo až do úterý, kdy jsme sešli dolů do Pece a po celou dobu nám nahoře foukal dost slušný větřík (snad kolem 110 km/hod). Úvodní seznamovací večírek se celkem zdařil, přijela i Morava a dovezla vynikající slivovičku..

Ráno dorazil Viktor a šlo se na věc. Střídala se vždycky chvílka teorie a pak praxe venku a pak zase teorie na chatě při gročku, což se ukázalo jako velice rozumné. Viktor je profík a ví, co dělat v každé situaci..

Probrali jsme vše od rizikových faktorů, přes stupně lavinového nebezpečí, řekli jsme si kam, kdy a za jakých okolností nechodit, jaká je taktika při výstupech, při sjezdech, dále přes sestavování sněhového profilu, různé metody a testy (Stop or GO, Nivo test), metodu klouzavého bloku, druhy sněhu, až po rozbor lavinových neštěstí, které jsou myslím hodně poučné. Také jsem měla nastudované všechny ty, které Viktor perfektně zpracovává a dává na net.

A tak se hledali zasypaní, což byly zakopané pípáky. Nejdřív pěkně po jednom zakopaném pípáku, pak na různých místech byly dva pípáky, každý v jiné poloze, protože v každé poloze má jiný dosah. Pak jsme měli třeba dva pípáky, které byly od sebe 2 m, jiné 1 m a pak také dva pípáky přímo u sebe. To se ukázalo jako obtížnější, ale já říkala hned od začátku, že to je divné a že tam musí být ještě jeden. Zjistila jsem, že za chvíli už mě nic jiného nezajímá, moc nevnímám dění kolem, jen hladově jdu za svým cílem a dychtivě hledám a hledám a že mám radost, když po nesondování cítím vpich na dřevěnou desku. Desku jsem trefila vždycky, což působilo jako droga. Jak jsem nesondovala, už jsem mazala dál a jako hladový pes nabírala směr za další kořisti.

Odpoledne jsme si vyzkoušeli co to je, hledat někoho, kdo nemá u sebe pípák, což znamenalo čisté sondování. To už nám Viktor se Zuzkou jen řekli kde asi, kterým směrem spadla lavina a my začali se sondováním. Sondování je celkem dřina, kór, když máte tu nejdelší sondu, jako já, a musíte sondovat opravdu až na zem... Kolikrát jsem si myslela, že „něco“ mám, ale byl to třeba jen led, který se nakonec, i když horko-težko, propíchnul.

Když jsme naše lavinové políčko prosondovali a nic nenašli, začalo se s tzv. jemným sondováním. Když jsme byli asi v polovině, cítila jsem, jak mě bolí záda. Celou dobu jsem myslela na to, jak se musejí ti chlapi nadřít při ostrých akcích, kde mají několikrát větší lavinové pole, v terénu, ve svahu a v opravdovém laviništi, na rozdíl od našeho, rolbou vytvořeného, napodobeného a myslela jsem na to, jak musejí být zmrzlí a unavení po několikahodinovém hledání a vzpomínala na úžasnou knížku Smrt si nevybírá, kterou napsal Jaro Švorc... Ani na jemné sondování jsme nic nenašli...

Následovalo druhé jemné sondování, a to už mě braly křeče do zad a já si v duchu říkala, tak sakra ať už to najdeme nebo padnu. Holčína vedle mě najednou hlásí, že tam něco má, tak si taky píchnu a s radostí křičím: „Jo, jo, je to tam, to je ono!“ Kopači začali kopat a vykopali batoh, ve kterém jsme měli

odměnu – láhev Šampusu. Tak jsme to naše hledání s chutí zapili a vystřídali jsme se s druhou skupinou. Ti batoh nenašli vůbec...

Super bylo, že Viktor měl obrovské množství různých druhů pípáků, takže jsme měli možnost vyzkoušet si je všechny, což je k nezaplacení, protože koupit si něco jen tak a pak zjistit, že to není ono, to je u věci, za kterou dám několik tisíc, více než k vzteku.

Musím říct, že jsem si jich vyzkoušela dost, a tak vím, který bych si koupila, který mi vyhovoval a který zase ne. Nejlíp se mi dělalo s Ortodoxem S1, po kterém jsem sáhla jako po prvním, asi nejlíp se mi ale dělalo i s DSP od Piepsu, připadal mi i nejpřesnější. Překvapivě Mamut Barryvox Pulse, o kterém jsem si myslela, že bude nejlepší, mi zas až tak nevyhovoval, ale to bylo asi spíš tím, že je na mě nějak malý, připadal mi malý display, ale asi jde jen o zvyk.

Zkoušela jsem schválně i další, jako Arva evolution a Tracker DTS. Také nebyly špatné, ale co jsem chtěla vyzkoušet, byl hodně zmiňovaný analogový Ortodox F1, který je také opravdu výborný. Jde jen o to umět s ním pracovat. Když jsem si ho vzala po všech těch digitálních, stála jsem tam s ním a čučela na to, co s tím vlastně mám dělat... Vždyť to nemá displej a jak se to zapíná?? Ptala jsem se kluků. Ale za chvíli jsem pochopila jak to pracuje, že to řve a že to musím ubírat. Dobré je to, že má 3 barevné ledky (zelená, oranžová a červená), řekla bych na principu jako samá voda, přiihořívá a hoří. A najednou jsem zjistila, že vyhledává zrovna tak dobře, jako ty předešlé a že mě dovedl k zasypaným. Také jsem zjistila, že některé pípáky nevedou napřímo, ale že opravdu člověka vodí zdánlivě oklikou jakoby po křivce oválu, což se mi moc nelíbilo.

Po nějakém tom gročku, následovala večerní akce, kdy Viktor nechal zakopat do hloubky cca 2 m slečnu recepční, protože kotelník, kterého obvykle zasypou, nebyl zrovna k nalezení. Byla připravená jáma se zabudovaným stolem, kam si slečna z recepcce vlezla na deku, ze všech stran se přiložily jakési překližkové desky a rolba to zahrnula pořádnou dávkou sněhu a ještě to párkrát přejela. Zatrnulo mi. Celou akci velice dobře dokreslovalo ještě navíc drsné počasí, vichřice, husté sněžení, ledová krupice mě sekala do očí, k tomu tma a pak ještě štěkání psa a všichni jsme se shodli na tom, že tam už nějaký ten adrenalin byl... Nejdřív Viktor nasadil Kristýnku, což je mladá border colie, s tím, že to asi na ní bude moc těžké, jelikož tím, že recepční zasypala rolba, nejsou okolo žádné jiné

pachy a že tuhle metodu s rolbou zkouší chvíli. Potom tedy nasadil německého ovčáka Frenkyho a ten zkušeně označil místo cca 2 m od místa nasypané. Což je normální, protože lavinový pes jde po lidském pachu a označuje místo, kudy se pach dostává na povrch, což nemusí být vůbec přesně nad místem zasypaného. Frenky je opravdu dobrý! Nemyslete si, že to říkám jen tak, nějaké ty zkušenosti v kynologii mám, i v té služební a nemění na tom nic ani fakt, že naši služební psi hledají něco jiného... Je to prostě jen další „pach“.

Zasypanou recepční jsme vykopali za 12,20 minut, a to nás bylo 18! Šest a šest kopáčů se střídalo v zuřivém tempu, ostatní odhazovali vykopaný sníh. Tak dejme tomu, že teoreticky jsme jí mohli vykopat ještě živou, ale neumím si představit kopat to třeba ve čtyřech lidech. Kopání je dřina největší. Druhý den mě bolely nejen záda, ale i ruce a to od ramen až po zápěstí..

V úterý jsme dělali sněhový profil a pak došlo i na zasypávání účastníků kurzu do sněhu, aby okusili, jaké to je pod sněhem. Byla jsem sice rozhodnutá měsíc dopředu, že se nechám zasypat, ale jak už to tak bývá, většinou je všechno jinak... Ale doufám, že bude ještě nějaká příležitost, nechat se zasypat zase pěkně pod dohledem...

Počasí se opět zhoršovalo. Dohodla jsem se s Jardou, že máme oba sněžnice a že tedy půjdeme dolů do Pece spolu. Takže když přišel s tím, že pomůžeme, tak jsem šla a i tak to bylo dost napínavé. Nakonec se k nám přidal i Brňák na skialpech.

Cestu nahoru od Lučnické památníku jsem šla mockrát, ale tentokrát mi připadala nekonečná a nějak jsem to nemohla vyfouknout. Kluci byli super, čekali. Chviléma jsem myslela, že budu vytahovat repku z báglu a že se budem muset mezi tyčema navazovat a že dojde na vyhlášené „vypouštění do volného terénu“..

Foukal silný boční vítr a jelikož jsem sebou neměla lyžařské brýle, které bych za celé 3 dny unosila asi nejvíc ze všeho, měla jsem brzo na pravém oku obrovskou klapku z ledu, která mi přimrzla na řasy a podařilo se mi zbavit se jí až na Výrovce.

Od Výrovky dolů už to byla „celkem“ pohodička. Kousek pod Výrovkou jsme míjeli sněžný skútr. Kolem něj se motali dva chlapi. Jeden byl nějak nalahko, neměl ani čepici, ani rukavice, na nohou nějaké polobotky, celkově byl už nějak dost modrej a vlasy omrzlý. Nějak jsme moc nepochopili, co tam dělají. Já jsem si myslela, že jim skútr nejede a že se dívají co s tím je... O kus níž nás pak onen skútr předjížděl. Byl to Taxi Skútr. Na něm už byl jen jeden chlap. Zastavil a ptal se, jestli nechceme svézt do Pece... Řekli jsme, že ne a ptali se, kde má toho druhého. Řekl, že ho vezl na Výrovku, ale že mu spadl ze skútru, protože je ožralej a že už ho nemohl naložit. Tak jsme se zase ptali: „No a kde je?“ a on na to: „No nechal jsem ho tam“.

Za chvíli nás dojela naše grupa na skialpech a říkali, že našli nějakého modrýho omrzlého chlapa, jak sedí ve sněhu pod Výrovkou. Prý ho nemohli odtáhnout ani zvednout, nebyl schopný ani stát, tak to šli oznámit na Výrovku, dotyčný tam měl prý kamarády. Nikdo se ale neměl k tomu, aby pro kamaráda šel. Nakonec kluci volali Viktorovi, který ještě nevyrazil z Lučnické a řekli mu, jak se věci mají...

No comment.

Po příjezdu mi psala Daneš, jak že se mi na kurzu líbilo a ptala se, jestli jsme měli oba dva psy, protože oni měli jen Kristýnku. My jsme na rozdíl od nich měli i Zuzku, která je moc fajn a dokáže si poradit s 18ti lidmi i bez Viktora a v pohodě ho zaskočí. Takže jsem zase měla navrch..

Kurz byl prostě super, parta se sešla celkem fajn, no a Viktor, Zuzka a jejich psi smečka vytvářeli pohodovou, rodinnou atmosféru, k čemuž přispěla i Lučanda, kterou jsme měli dá se říct skoro sami pro sebe. Spousta lidí z kurzu chce jet i na další kurz expert. Já s Luckou by jsme zase rády jely s Viktorem na Skialpový kurz s tím, že si opět vyzkoušíme, jak nám sednou lyže, než se rozhodneme rozbít prasátko a nějaký si koupit.

Na www.alpy4000.cz si třeba taky něco vyberete, mrkněte na to, najdete tam i předpovědi počasí a lavinové předpovědi z celých Alp.

No a o tom, že se mi to fakt líbilo a že mě to vyhledávání fakt vzalo svědčí i to, že za chvíli odjíždím zase na Lučandu, kde se koná Lavinový workshop a na velikonoční neděli budou i závody – Mistrovství ČR v lavinové záchraně. Těším se, jak si to zase vyzkouším neb si myslím, že každá příležitost k vyzkoušení je dobrá. Tak si jdu zabalit a frčím a příště vám preferuju, jaké že tam ty velikonoce byly...

Foto © 2009 Jiří Šrenk

25 let orientačního běhu v Děčíně

Ohlédnutí k 25. výročí oddílu orientačního běhu

Zdeněk Kropáček
HK Děčín

Nedávno mě navštívil **Vláša Nehasil** z klubu OB a povídali jsme si o počátcích OB v Děčíně.

Moje vzpomínky jsem se pokusil sepsat a tady je předkládám.

Oddíl orientačního běhu v Děčíně vznikl na základě usnesení Okresního výboru ČSTV, který v roce 1983 uložil největší děčínské tělovýchovné jednotě TJ Lokomotiva zvýšit počet oddílů o dva. Volba padla na postižené sportovce a na orientační běh, které předtím v Děčíně nebyly. Tajemník TJ Lokomotiva pan **Stanislav Schwarz** se ujal úlohy otce zakladatele. V okresním plátku Jiskra nechal otisknout oznámení, na základě kterého se měli u něj hlásit zájemci. Já sám jsem se to dozvěděl až z druhé ruky (ten bolševický plátek jsem bojkotoval). V okrese byl již jeden oddíl OB a to ve Varnsdorfu (později zanikl).

V té době byli v Děčíně jen dva orientační běžci, **Mírek Salov** a **Dáša Kropáčková** (tu k OB přivedly horolezecké orientáčky), kteří byli členy oddílů orientačního běhu Lokomotiva Teplice (Mírek) a Slavoj Severotuk v Ústí nad Labem (Dáša). Mimo to **Mírek Salov** vedl kroužek orientačního běhu při domu pionýrů a mládeže, odkud později přišly závodnice **Mirka Salovová** a velmi úspěšná **Lucie Pazderová**. Pro potřebu tréninků tohoto kroužku Mírek zmapoval a v roce 1982 vydal mapu Klobouk 1:15 000.

Ostatní zájemci byli prakticky nováčky, někteří se zkušenostmi z děčínských horolezeckých orientačních závodů, pořádaných od roku 1975. Já byl již od r. 1977 v kontaktu s krajským výborem svazu OB, odkud jsem získával mapy pro horolezecké orientační závody.

Táta Schwarz svolal zájemce na ustavující schůzi, která proběhla dne 25.dubna1984. Na ustavující schůzi byl konstatován počet 17 zájemců, včetně Mirka Salova a Dáši Kropáčkové, kteří do vznikajícího oddílu přestoupili. Organizačně byla připravena natolik dobře, že se mohly po volbě vedení oddílu projednávat předběžné přihlášky na závody krajského žebříčku. Od krajského výboru svazu OB měl oddíl již připravený registrační znak LDC. Já byl zvolen

předsedou oddílu, **Ivan Stibal** hospodářem a organizačním pracovníkem byl zvolen **Zdeněk Podhorský**.

Vedl jsem oddíl LDC 15 let, postupem času jen s Ivanem, na kterého jsem v závěru devadesátých let předával stále více běžné agendy (jednalo se hlavně o přihlášky na závody), když mi pracovní vytížení neumožňovalo věnovat se oddílu více.

Starosti nebyly jen se závody, ale také s jejich pořadatelstvím, tvorbou map a hlavně se sháněním financí. Podařilo se mi získat několik dost velkých zakázek, které jsme brigádně realizovali. Mohli jsme si dovolit platit nejen startovné na žebříčkové závody, ale také kilometrovné ve výši 1 koruny na kilometr při použití vlastních aut, přestože nás jednota dříve nutila jezdit vlaky a používat na to volné jízdenky Lokomotivy.

V závěru roku 1999 jsem na základě osobních důvodů předal funkci předsedy oddílu a z LDC jsem vystoupil.

Postupný rozvoj členské základy (a tím i výkonnosti) se rekrutoval hlavně z horolezeckých orientačních závodů a zčásti ze závodů pro veřejnost. Od samého začátku byl oddíl LDC specifický tím, že „nepracoval s mládeží“, což nám bylo ze stany jednoty vytrvale vytýkáno.

V závěru bych chtěl připomenout, že oddíl orientačního běhu LDC byl velmi aktivním účastníkem boje za zlepšení čistoty ovzduší v Děčíně v roce 1989, v éře předcházející pádu totality. Oddíl LDC byl spoluzakladatelem OF sportovců a v roce 1990 výrazně pomohl zvolení svého předsedy do funkce starosty města Děčína.

Foto © CNs a KOB Děčín

Vrcholovka z Ledové věže

Objev starý více jak půl století

Jarda Kukla
HO Rot Sport

Naše původní lezecké plány v Labáku, se mění díky nepřízní počasí na podzemní alternativu. Opět tedy míříme na průzkum jeskyní, tentokrát v oblasti kolem Jarní věže. Když se z akce vracíme zpět k autu, **Vašek Urban** asi v půli cesty mezi řečí prohodí:

„Kluci, dole jsem našel o strom opřenou nějakou vrcholovku. Je v ní jen pár zápisů. Asi z padesátých let.“

Když to dořekl, tak ve mě přímo hrklo:

„Cože? Kde?!“

Společně scházíme dolů na rozcestí. U stromu je skutečně opřená stará zinková krabice, obsahující jakési torzo knihy, které se raději ani neodvažujeme na místě rozevírat. Balím ji do krosny a rozbaluji až o několik hodin později v hřejivém zázemí útulného bytu.

Nálezový stav i s původní zinkovou „skříňkou“.

Knihy je navlhla a zplesnivělá. Papír je velmi křehký a téměř se drobí pod rukama, musí se s ní zacházet velmi opatrně. Zato však začíná prozrazovat svá tajemství.

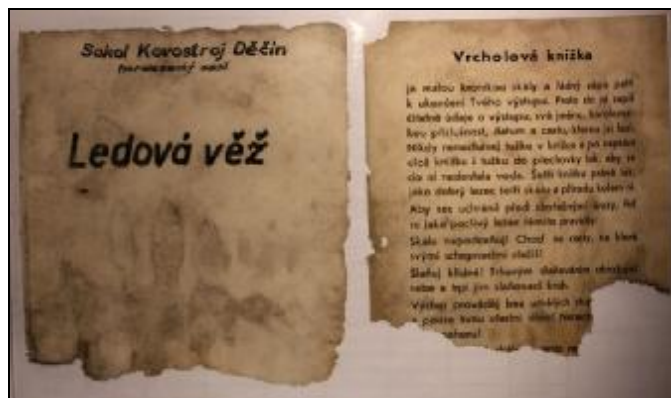
Ze záznamu se dočítám, že jde o původní vrcholovku z Ledové věže, která na ní byla umístěna v roce 1951. Jsou v ní pouze dva zápisy. První je z 30. prosince 1951, kdy **Libor Holpuch** a **Karel Krombholz** vylezli (pravděpodobně jako první Češi) Starou cestou na její vrchol.

Druhý, poslední zápis je z 10. srpna 1952 a obsahuje sdělení o prvovýstupu Náhorní cestou s podpisy: **Krombholz**, **Kotala R.**, **Slováček Zd.**, **Mašek B.**

Dál už je kniha prázdná.

Ke stromu, kde ji Vašek objevil se dostala pravděpodobně tak, že jí někde vykopal zdejší „mrcasník“ z Bynovce. Ten zde před čtrnácti dny poctivě obíhal skály s detektorem kovů a hledal poklady. Místo očekávaného bohatství však našel plechovou „skříňku“ s polorozpadlou vrcholovkou, a tak ji odložil.

Otázkou tedy spíše zůstává, proč kniha nezůstala na svém místě a jak se dostala tak daleko od své věže. To už se však asi nikdy nedozvíme.

Již zalaminované, popsané stránky knihy.

Z vrcholu Ledové věže slaňuje **Zdenek Vaishar** – 19.6.2004.

Foto © 2009 Jaroslav Kukla

Valná hromada ČHS

Informace z jednání řádné VH ČHS

Dušan Koštejn
CAO Děčín

V sobotu 21. března 2009 proběhla další, tentokrát řádná valná hromada ČHS, která měla na programu dvě zásadní témata: mágo a rozpočet.

Na poslední chvíli před valnou hromadou se na lezeckých serverech objevil návrh na vypuštění zákazu používání magnézia z pískovcových pravidel, podepsaný čtveřicí autorů

Jiří „Piškot“ Chocholoušek, Jarda Maršík, Richard Müller a Zbyšek Česenek.

Debata o magnéziu byla hodně vzrušená, ale poměrně svižná (hlavně díky limitu 2x1 minuta pro každého řečníka a také díky **Petru Reschovi**, který jako moderátor diskuse časový limit nesmlouvavě strážil). Odstranění zákazu z pravidel v diskusi podpořili autoři návrhu, všichni členové výkonného výboru ČHS, ale i např. host **Igor Koller**, který je předsedou IAMESu.

Za předsednickým stolem zleva: **Jura Čermák, Zdeněk Hrubý, hovořící Igor Koller, Petr Resch a Jan Bloudek**

Valná hromada odsouhlasila vypuštění zákazu používání magnézia z pískovcových pravidel poměrem hlasů: 2034 pro, 169 se zdrželo, 586 proti. Více o tom, co tato změna znamená, v samostatném článku v tomto čísle.

PRO mágo..

Ve stínu rozhodnutí o magnéziu zůstalo v lezeckých médiích tak trochu opomenuto druhé, neméně důležité téma: svazové finance. Dotace od Sazky se totiž už druhým rokem výrazně zpožďují a Sazka v tuto chvíli dluží část příspěvků

ještě z roku 2007. V roce 2008 dostal ČHS od Sazky cca 1,5 milionu, který Sazka slíbila na začátku roku vyplatit. Sazka sice slibuje, že dlužné peníze doplatí, ale prosakují informace, že Sazka má problémy se splácením úvěrů za Sazka arénu a také by se mohlo stát, že od Sazky už žádné peníze nepřijdou.

Výkonný výbor proto sestavil úsporný rozpočet na rok 2009 a VH tento rozpočet schválila. Úspory se dotkly všech činností svazu. V porovnání s předchozím rokem dostaly sportovní komise na svou činnost 47 % - 66 %, servisním činnostem (metodika, výměny jištění, bezpečnost...) se rozpočet snížil na 80 % a administrativní náklady svazu zůstávají na zhruba stejné úrovni.

V rámci úspor se od dubna přestanou dotovat slevy na horských chatách v Tatrách. Toto opatření se členů ČHS příliš nedotkne, protože ČHS už loni dotoval slevy pouze na Brnčálce a na Teryně. I po ukončení dotací od ČHS dostanou členové ČHS na většině chat v Tatrách slevy stejné jako členové IAMESu.

Pokud by Sazky dorazily nakonec peníze větší, než předpokládá úsporný rozpočet, maximálně 200 tisíc se použije k doplnění osekáných rozpočtů sportovních komisí a zbytek peněz se přesune do rezerv, které se v minulých dvou letech díky výpadku dotací od Sazky začaly povážlivě ztenčovat.

Jiří Piškot Chocholoušek představuje Návrh na úpravu Pravidel lezení na pískovcových skalách.

Foto © 2009 Dušan Koštejn

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Hřensko - Love, vole 8A

7.4.2009

Rostislav Štefánek

Boulder – délka asi 10 m.

Hřensko – Druhá půlka žárovky 8A

7.4.2009

Rostislav Štefánek

Boulder – délka asi 3 m.

Bójka – Kousek přízně VII

7.4.2009

Jan Paul (jištění)

Vlevo od Údolní cesty trhlinou přes převis, spárou na „nos“, hranou a stěnou na balkón. Libovolně na vrchol věže.

Ostrov

Moravanka – Člověče nezlob se VII

30.3.2009

Jaroslav Ježek, Karel Bělina

Ve východní stěně ruční spárou do podlouhlé díry k velkým hodinám. Stěnou přes kruh na vrchol.

Světka – Údolní cesta IV

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V pravé části údolní stěny krátkou spárou a výše stěnou na vrchol.

Světka – Pavučina všedností V

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Vpravo ve východní stěně ze špičatého bloku trhlinou do díry a stěnou přes kruh na vrchol.

Světka – Střední cesta III

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Středem náhorní stěny na vrchol.

Světka – Levá cesta III

22.3.2009

Karel Bělina - Světlana Pavlátová

Levou částí náhorní stěny na vrchol.

Světka – Jihovýchodní hrana VII

31.3.2009

Jaroslav Ježek

Převislým nástupem na hranu a po ní na vrchol.

Světka – Netopýr V

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V pravé části jižní stěny přes tři mělké díry ke kruhu. Výšvihem do položené stěny a na vrchol.

Světka – Levá jižní cesta IV

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V levé části jižní stěny přes dvě mělké díry do položené stěny, tou na vrchol.

Světka – Údolní hrana IV

22.3.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Zprava nakročením na hranu a po ní na vrchol.

Tisá

Bouřlivá stěna – Všechno bude (zatím bez klasif.)

5.4.2009

David Proft a Daniel Hölzl, Ž.Proft

Východní stěnou ke kruhu cesty Neznámá, odtud vpravo k 2. kruhu, spárkou k odštěpu (hodiny), dále ke 3. kruhu a n.v.

Kočka – Osmý život 3

2.3.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu Vyhlídka přeskok (bez sestupu) na vrchol.

Tlustý starosta – Rozcvička 1

12.3.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu vlevo přeskok na výčnělek ke hraně.

Tlustý starosta – Malej strach 2

12.3.2009

Jan Paul (jištěn)

Z vrcholu masivu bez sestupu přeskok na vrchol.

Srnčí hrot – Nový skok 2/III

12.3.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu sestoupit 2m na polici, přeskok na piliř Srnčího hrotu, přepad a libovolně na vrchol.

Kamenný sněhulák – Druhý skok 2

18.3.2009

Jan Paul (jištěn)

Z nižší věže přeskok přímo na vrchol věže.

Opomenutá věž – Ranní roztržka VII

13.4.2009

Jan Paul, M.Polák

Vpravo od cesty Ježek bodne! Převislou spárou, výše žebrem ke 2. K téže cesty. Tou na vrchol.

Rájec

Koňský handlíř – Možnost volby 2

22.2.2009

Jan Paul (jištěn)

Z vrcholu masivu (police) přeskokem na severní nebo hlavní vrchol dvojevěží.

Jetřichovice

Poštolčí kužel – Smrt strachu pod kopyty rozzuřených žíhal 4

13.4.2009

Miroslav Kokta

Přeskokem z vrcholu masivu na vrchol věže.

Tokáň

Poustečna – Návrat 2/II

11.1.2009

Jan Paul (samojištění)

Z Modlitebny seskok na předvrchol Poustevny a Starou cestou na vrchol.

Kokořín

Konvalinková věž – Druhý skok 1

10.2.2009

Jan Paul (sólo)

Z vrchního masivu přeskok na vrchol věže.

Kačírek – Trefa do černého 2

12.4.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu přeskok na vrchol věže.

Krvomlýnské kolo – Zapomenutý skok 2

12.4.2009

Jan Paul (jištěn)

Z masivu přeskok na polici v levé části věže.

Porta Bohemica, spodní lom - Projekt 6-

21.3.2009

Martin Tučka

Mírně převislými stupni napravo od stromu přes 2 skoby, na polici ke 3. skobě vlevo, ...

(Poznámka: Lámové, nedokončeno.)

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Renesance přeskoků

Jedenáct prvopřeskoků se nám sešlo v nových cestách za první čtvrtrok 2009, z toho sedm dvojek, jedna trojka a dokonce jedna čtyřka. V současnosti je asi nejaktivnějším skokanem **Jan Jěňa Paul**, který převzal pomyslný štafetový kolík po **Davidu a Vláďovi Nehasilových**.

Zmíněnou čtyřku pak skočil neohrožený **Miroslav Koktis Kokta** (na snímku)

v Jetřichovicích na Poštolečích kužel.

Svůj let popsal na svých stránkách takto:

„Již dlouhou dobu v mých hemisférách, za temných zimních časů, uzrával plán. Den D nastal právě na Velikonoční pondělí. Nechystal jsem se vylodit v Normandii. Chtěl jsem stanout na vrcholu Poštolečích kuželů jako první "letec".

*Předcházela tomu několikaměsíční rozvaha. Slyšel jsem mnoho názorů místních i jiných lezců, zda tento plán, přeskočit z masivu na vrchol, je ve zdraví realizovatelný, a tak jsem nalezl odpověď. Odpověď zní: **Smrt strachu pod kopyty rozrušených žížal.***

Velký skok s malým dopadem. Neváhal jsem dlouho, již jednou jsem stál na okraji připraven skočit, ale svědomí mi nedovolilo čin spáchat. Vymotal jsem tedy oněch 6 metrů s rezervou a všechny své neurony zaměřil na místo dopadu. Cípek skály asi 50x70 cm, mírně ukloněný. Téměř nic mi neběželo hlavou, přeletím to, nepřeletím to... Už jsem se viděl na vrcholu, a tak jsem udělal dva kroky... už to nešlo vrátit zpátky. Neodvratně jsem se blížil ke skalní hraně prosycen adrenalinem.

Tvrdý dopad, radost z úspěchu a snad i ze štěstí. Oproti ostatním Jetřichovickým přeskokům jsem tento ocenil za 4, také díky velké vzdálenosti z krátkého rozběhu, miniaturnosti a tvrdosti dopadu.

Případným zájemcům doporučuji nejdřív se podívat z věže na masív než obráceně, protože to velmi skresluje. Snad všem dodám chuť do dalších skoků...“

Foto © archiv Miroslava Kokty

Skalní tvář přes objektiv

Koncem února mráz konečně na několik dní polevil a vítr vysušil sklaní stěny, takže se někde opět dalo lézt.

Skalami se toulal také **Michal Karel Železný**:

„Tak konečně to trochu polevilo a dá se někam zajít. Zatím mám kolem 45-ti Horám zdarů, v každé oblasti něco. Mohlo toho být i víc, ale v Búrschlických stěnách schází nejméně na šesti věžích knihy, nevím proč..

P.S.: Něco na tom bude, když se říká, že skrz objektiv se člověk dívá jinak... Mnohokrát jsem lezl na věž Hubený doktor v Tiských stěnách a nejméně tisíckrát jsem kolem ní šel. A přesto až teď na fotografii jsem si všiml, že tahle věž má obličej!!!

Neskutečný..“

Hubený doktor, Tiské stěny, 27. února 2009, 14:20 hod. V siluetě věže někdo vidí celou postavu z profilu (Hubeného doktora), jiný dvě výrazné oči a ústa, člena Ku-Klux-Klanu..

Foto © 2009 Michal Železný

ODPADKYÁDA 2009

Horolezecký oddíl Tisá pořádá v sobotu 25.4.2009 úklid skalních oblastí Tisá a Ostrov. Pro příchozí bude v letošním roce vstup do skal v Tisě zdarma.

Těšíme se, Horolezecký oddíl Tisá

Magnézium je zakázáno nespportovní

Na valné hromadě ČHS došlo k významné změně pravidel lezení na pískovcových skalách. Byl zrušen zákaz používání magnézia a nově je v pravidlech formulováno následující doporučení:

„Používání magnézia není součástí dlouhodobé tradice pískovcového lezení a snižuje sportovní hodnotu výstupu. Je považováno za nevhodné především v oblastech vnímaných jako klasické, v cestách nižší obtížnosti (do IXa) a u výstupů vzniklých před rokem 1980.“

Současně dochází k posílení pravomoci OVK, které mají právo zpřísňovat podmínky lezení v jednotlivých oblastech a tedy mají právo v konkrétních oblastech používání magnézia zakázat.

POZOR!

Tato úprava neznamená, že magnézium je možné používat všude. Tam, kde je použití magnézia zakázáno ve výjimce nebo v jiných podmínkách stanovených orgány ochrany přírody se magnézium nesmí nadále používat!

To platí i pro dříve vydané výjimky, které se odkazují na pískovcová pravidla – dokud nebude vydána nová výjimka, platí původní znění pískovcových pravidel a používání magnézia je nadále zakázáno. Používání magnézia je tedy povoleno (ale nedoporučeno) v oblastech, kde povolení lezecké činnosti neobsahuje zákaz jeho používání. Aktuální přehled o omezeních lezení získáte nejspíše na webu skalních oblastí <http://skaly.horosvaz.cz/op/limity.asp>

Tato úprava pískovcových pravidel je pokusem o kompromisní změnu v otázce, která už dlouhou dobu rozděluje lezeckou komunitu. Příznivci magnézia získávají prostor, kde mohou legálně svou drogu :) používat, odpůrcům zůstává zákaz nejen v klasických oblastech. Snahou o kompromis je důraz na nepoužívání magnézia v klasických a lehkých cestách.

Vypuštěním zákazu z pravidel dostáváme prostor pro naši vlastní seberegulaci a je v našem vlastním zájmu omezovat používání magnézia na co nejmenší míru, aby nedocházelo ke konfliktům s ochranou přírody.

Vyvarujte se tedy, prosím, používání magnézia tam, kde je zakázáno. Nepoužívejte, prosím, magnézium v lehkých cestách (do IXa) a v cestách, které vznikly do roku 1980. Prosím, pokuste se vysvětlit tento pokus o kompromis i těm, kteří to nepochopí a budou razit ve skalách svůj sobecký přístup a budou tím ohrožovat lezení pro všechny.

Že nejde jen o zbytečné strašení, dokazuje dopis CHKO Labské pískovce, která zaslala ČHS své nesouhlasné stanovisko s používáním magnézia. Zatím se nejedná o právně závazný požadavek, ale nedokážeme-li si sami stanovit vlastní etiku a používání magnézia zregulovat na únosnou míru, donutíme správu CHKO,

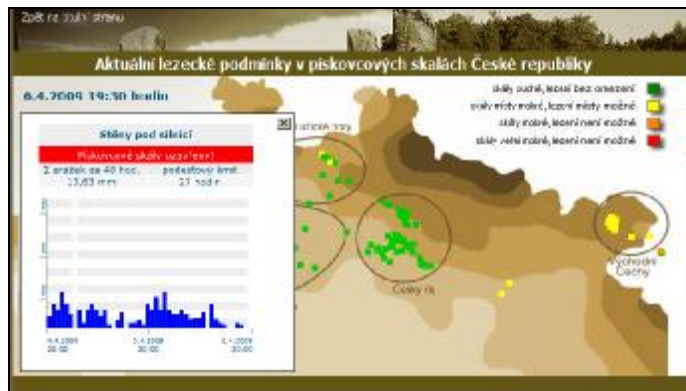
aby problém začala řešit možná i pro nás nepříznivými kroky. (Přesné znění dopisu do uzávěrky tohoto čísla zatím není známo, vycházíme pouze z krátké tiskové zprávy z ČHS).

Dušan Koštejn a redakce CAO News

Skalní oblasti stojí za návštěvu

Na webu **Skalní oblasti ČR**, který je oficiálním systémem ČHS můžete najít spoustu cenných informací. Kromě databáze cest a aktuálně platných podmínek pro lezení v jednotlivých oblastech, zde najdete i mapku s aktuálními podmínkami pro lezení v pískovcových oblastech.

Nemusíte tak již volat do hospod, kempů, chatařům, zahrádkářům ani na stanici místní policie, ale stačí kliknout na příslušný čtvereček a hned vidíte úhrn srážek a informaci, zda je lezení povoleno či zakázáno.

Dušan Koštejn a redakce CAO News

VARNSDORFSKÁ PADESÁTKA

Jedná se o horolezeckou soutěž dvojic, který spočívá ve výstupu na 50 pískovcových skalních věží ve zhruba dvacetikilometrovém okruhu kolem Varnsdorfu. Těchto 50 věží se nachází ve 13ti skalních oblastech v Českém a Saském Švýcarsku, Lužických a Žitavských horách a také ve Sloupu v Čechách. Tyto skály patří v daných oblastech mezi významné a často i hůře dostupné skalní věže. Všechny skalní objekty naleznete v 5-ti knižních průvodcích. Každá věž má své bodové hodnocení podle různých aspektů. Maximální počet získaných bodů je 257.

PRAVIDLA

1. Na vrchol věže „musí“ vystoupit oba ze soutěžní dvojice. Pakliže se druhému z dvojice nepovede vylézt až na vrchol, запиše si dvojice o 1 bod méně.
2. Na vrcholu se musí oba zapsat do vrcholové knihy. Z knihy je nutno opsat datum, jména nebo popř. jiné údaje o prvním zápisu v této knize. Toto vše vepište do příslušné kolonky v soutěžní tabulce - důležité.
3. Vaše účast v soutěži je dobrovolná, tj. všechny údaje budou pravdivé, dle nejlepšího svědomí a vědomí.
4. Všichni účastníci jsou samozřejmě povinni dodržovat pravidla pískovcového lezení v příslušné oblasti a respektovat návštěvní řád Národního parku.
5. Soutěž začíná 1. dubna a končí 30. září. Během této doby máte možnost lézt na 50 věží a kdykoli v průběhu této doby soutěž ukončit posláním vyplněné tabulky pořadateli.
6. V případě shodnosti bodů u více dvojic rozhoduje rychlejší ukončení soutěže a zaslání vyplněné soutěžní tabulky s počtem výstupů.
7. Všichni přihlášení se účastní soutěže na vlastní nebezpečí. Organizátor neručí za újmu na zdraví či majetku. Přihlášky zasílejte v elektronické podobě nebo poštou.
8. Soutěžící s nejvyšším počtem bodů získají za 1. místo 60 m lano, za 2. místo sedací úvazek a za 3. místo smyčky a expresky.
9. Oficiální vyhlášení výsledků a předání cen bude 14.11.2009 na sále v Prysku, u příležitosti Posledního slánění HK Varnsdorf.

Kontaktní adresy:

Horolezecký klub Varnsdorf, E-mail: ka.hofman@tiscali.cz
Horská 1861, 407 47 Varnsdorf
tel. 776 277 294

100 let Lorenznadel

Ve čtvrtek 19. března 2009 jsem jel do Dohny na návštěvu mých německých přátel. **Sabina**, žena **Johannese Munde**, slavila své narozeniny. Již po cestě jsem přemýšlel o stoletém jubileu výstupu na věž Lorenznadel v oblasti Afensteinu, které připadlo hned na následující den – 20.3.2009. Měl jsem zas ten věčný problém – kde vzít spoluzece..

Při oslavě se ptám Johannese, jestli by neměl zájem jít se mnou. Johannes mi zklamaně lámanou češtinou odpovídá: „Karel, já být noc v práci až do rána. Já nic klettern..“

Když jsem se rozloučil a chystal se už k odjezdu, přibíhá najednou k autu a nadšeně mi říká: „Já konec práce. A spolu sedm čas trefen na parkplatz Nasser Grund. Ty znáš tento autoplatz?“

Ráno ve smluvenou hodinu přijíždí ještě s **Peterem Madaiem**. Celou cestu k věži šlapeme ve sněhu a pod nástupem je ho ještě daleko víc. Naštěstí skála pod ním je suchá.

Horko těžko dolézám nepříjemným rajbasem na předskalí ke kruhu, kde postupně dobírám Johannese i Petera. Od kruhu je další cesta převislá, ale výrazně lepší, protože se tu nedrží sníh. Za chvíli jsem na vrcholu a dobírám i své spoluzece.

Otvíráme vrcholovou knihu. Je to letošní první „stoletý“ vrchol a samozřejmě máme i Horám zdar.

Máme radost ze společného výstupu a vzpomínáme na naše dlouholeté přátelství..

Vlevo **Johannes Munde**, vpravo **Karel Bělina**

Text: **Karel Bělina**, foto: **Hans-Peter Madai**

Dočasný zákaz lezení

Z důvodu ohrožení Sokola stěhovavého v oblasti **Tisá - Modřín** mezi **Rájeckou věží** a **Poštolečí stěnou**. Předpokládaný zákaz bude trvat do **15.6.2009**. Případné změny budou včas oznámeny.

Děkujeme za respektování tohoto zákazu. Po celou dobu hnízdění se budou těmto místům přednostně věnovat strážci ochrany přírody.

Ing. Karel Stein, za **CHKO Labské pískovce**

Horečka stoupá

Z ostře střežených sejfů unikla další fotografie nové tajné oblasti Českého Středoohoří. Kromě několika zasvěcenců zatím nikdo netuší, kde se může nacházet. Ale proslýchá se, že její oficiální odtajnění na sebe už nenechá dlouho čekat..

Vismoš v cestě **Santa Linya**, nazvané díky své převislosti podle světoznámého prásku. Pěkné, že?

Foto © 2009 utajený autor

Telegram z Turnova

Navštívili jsme francouzskou oblast Chateauvert v období 20.3. - 29.3.2009 STOP účastníci zájezdu **Pavel Viták** z Turnova, **Marian Vik** s manželkou z Jihlavy, **Josef Šlapák** s přítelkyní z Humpolce, **Honza Šindler** s přítelkyní z Třešti a moje maličkost STOP

Vylezli jsme spousty krásných cest STOP za zmínku stojí cesta Le Diktateur 7c+ vylezená **Marianem Vikem** STOP potkal jsem tam i **Pavouka**, kterého jsem znal zatím jen z **CAO News** STOP posílám pár fotek STOP o restdayi jsme navštívili Verdon STOP

Roman Sadílek, Turnov

SPEED CLIMBING

aneb rychlolezení po našem

Vždycky mě zajímalo, jak to ti Huberovci a jiní sprinteři na dlouhý tratě dělají, že si dají El Capa před snídaní, dopoledne stihnou Half Dome a odpoledne ještě vylezt Midnight Lightning..

Ona cesta The Nose není asi nic až tak těžkého (pokud se neleze čistě), ale je to kilometr čisté žuly a to není žádná prdel vylézt, natož pak za dvě a půl hodiny..

U nás moc možností na speedování není, a tak v lednu tohoto roku stojíme s Pavlou pod Zebrátou v Arcu. Všude je sníh, dokonce i na policích ve stěně, cca 4°C.

Na zkoušku si dáme něco lehkého. Cestu Gino Gianna 4c, 150 metrů. Rozjezd je dobrý, ale žádný zážrak to také není. Od spodu nahoru, oba dva za 23 minut. Máme co zlepšovat.

Březen, stejná cesta, větší ambice. Už trochu víme, co a jak, a tak dole mačkám stopky. Čas zastavuji až když je Pavla úplně u mně nahoře. Hodinky ukazují 16:58. Šest minut je docela slušné zlepšení.

Ten den si dáваме ještě jednu cestu 120 metrů dlouhou. Jen za 5b a lezeme ji také za 16 minut...

Jsem zvědavý na příští pokus, rád bych se dostal pod 15 minut a myslím, že je to docela reálné..

Jan Horáček Horák, RockJoy

Tři nejlepší z Horoklubu Chomutov

Pavel Bohuněk, Hana Hefnerová a Jiří Šťastný

Foto © 2009 Mantana

Rozlučka se zimním časem

V sobotu 28. března 2009 proběhla v kultovní lezecké nálevně U Kosti v Dolním Žlebu radostná rozlučka se zimním a ještě radostnější vítání letního času. Společensko kulturní akce má už svojí několikaletou tradici, přičemž počet účastníků velice kolísá. Ovlivněn bývá mnoha vlivy – chutí, datem, výškou Labe, aktivitou naháněčů těsně před konáním atd. Bylo nás už kolem čtyřicítky a byl už také jen jeden jediný účastník. Letošek byl lepší průměr, rozdělený na dvě skupiny – první od 17 hod do 23 (poslední vlak), druhá od 23 do 3 hod druhého dne..

Největší radost udělala všem přítomným **Martina Táboříková**, když sebou přivezla svou spolulezkyni **Markétu Lalíkovou**, kterou znali členové CAO klanu zatím pouze z mnoha poutavých heroických vyprávění na stránkách významných lezeckých periodik :o)

Foto © 2009 Petr Jícha, Martina Táboříková a jiní..

Nu, a ještě něco pro **Jonáše :o)**

Vybrali kamarádi z klubu :o)

VÝROČÍ

DUBEN 2009

- 4.4. Jindřiška Řeháková, CAO Děčín
4.4. Kairat Rakhmetov, Benešov n/Pl.
5.4. Daniel Hölzl, CAO Děčín
5.4. Adam Chára, CAO Děčín
5.4. Drahoslava Makůvka Říhová, CAO Děčín
6.4. Martin Kubš, předseda odd. KHS Děčín
10.4. Jan Bodlák, CAO Děčín
12.4. Vladimír Pitbull Jirkal, CAO Děčín
14.4. Dušan Koštejn, CAO Děčín
18.4. Pavel Naštický, CAO Děčín
22.4. Tomáš Atom Stránský, Horoklub Chomutov
22.4. Dita Sadílková, HO Český Ráj
25.4. Jiří Kudrna Kudrnáč, CAO Děčín
26.4. Lenka Můňa Chárová, CAO Děčín
26.4. Martina Mát'a Stehlíková, HO Tisá

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...
-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 21.4. **Cyklistická časovka do vrchu** – jarní měření tréninku CAO Děčín, místo Nebočady u Kovárny.
24.-26.4. **Petrohradské PADÁNÍ 2009**. Další ročník nejvýznamnějších boulderových závodů pod širým nebem
25.4. **BOB** – měření BOB v Boleticích n/L., pořádá ČOB, www.cbo.estranky.cz
26.4. **CAO inline CUP 2009**, časovka na kolečkových bruslích, Dolní Žleb – Krippen a zpět, cca 22 km. Start v 9 hod.
duben **Komplet 2009**, tradiční kompletování všech cest ve vybrané oblasti s Horoklubem Chomutov
květen **Malevil Cup 2009**, www.paklisport.cz, neověřený termín
květen **Sraz Jetřichovice**, HK Varnsdorf, ka.hofman@tiscali.cz, neověřený termín
květen **Výlet na Říp**. DC-Říp-DC na kolech, neověřený termín

V příštím čísle CAO News

100 let ostrovského Císaře
V záloze stále máme deníky Rudy Zabilky
Přehled zabíjáčkových věží a cest
První část „hlášek“ ve vrcholových knihách
Další seznam nových cest
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 18.5.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Hned první letošní zájezd do Francie využil **Pavel Pavouk Černý** k pěkným přeletům (7c OS a dalším..).
- Šušká se, že **Petr Janhuba** našel nějaké nové pěkné a velmi pevné kameny kdesi u Jestřebí.
- **Boulderová oblast v Hřensku** se stále rozrůstá o další hezké bouldery všech klasifikací.
- **Jarda Uher** zpracoval velmi zdařilé mapky dolnožlebské cyklostezky včetně kilometráže a dalších informací. V těchto dnech se budou rozmisťovat podél stezky.
- 4.4.2009 proběhlo na Škrovádě jednání CVK. Jediná **OVK Labské pískovce** se z jednání ani neomluvila a dále tak trvá neutěšený stav této komise, na který upozorňují mnozí lezci.
- Byly vymetyeny pavučiny v legendami opředené cestě Dřevěný spacák na Kočičí kostel. Postaral se o to **Tomáš Sobotka** z Dolní Žleb Company.
- **Květoslav Padůče**, nickname **Kvepad**, je již na pátém místě v žebříčku boulderistů na Lezci. Je jedním z mála lezců, kteří „dali“ klasifikaci 8B! (Steve Prefountain 8B tr., 15.10.2008.)
- Více než rušno bylo v noci ze 17. na 18. dubna 2009 pod **Císařem**. Tentokrát nikoliv ve stejnojmenném kempu, ale pod dominantou Ostrova. Co se tam dělo a jak to dopadlo už v příštím čísle..

Heslo na tento měsíc:

Jaký je váš nejoblíbenější časopis?
A proč právě CAO News??

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 6. KVĚTNA 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!